

eller lignende. Man har set ganske bort fra, at Forholdet, som det er uimodsagt under hele Sagens Behandling, er det, at med Hensyn til Skade, som forvoldes ved Sammenstød, har der ikke været nogen som helst Erstatningspligt for Skibsejerne, naar der ikke har foreligget en strafbar Handling. Det, der indføres nu, at man kan ifalde Erstatningspligt, selv om saadant strafbart Forhold ikke er til Stede, er noget nyt. Det er noget, der er indført af rent humane Hensyn, og det har været saa vanskeligt at lovgive internationalt paa dette Omraade, at man har maattet gaa til den ganske usædvanlige Bestemmelse, at den skadelidte kan søge sin Erstatning hos hvilket af de skyldige Skibes Rederier han vil. Man kan altsaa f. Eks. tænke sig det Forhold, at hvis et dansk og amerikansk Skib støder sammen, og hvis det danske Skib kun har en Tiendedel af Skylden, medens det amerikanske har ni Tiendedele, saa kan efter Lovforslaget ikke desto mindre den skadelidte søge hele Erstatningen hos det danske Rederi. Det forekommer mig da, at det ligger ganske nær under saadanne Forhold vel at anerkende den humane Tanke, der ligger til Grund for Konventionsbestemmelsen, men at sige, at der dog i alt Fald maa være en Grænse for, hvad Rederne kan komme til at yde under disse Omstændigheder, og dette Hensyn er det, der har været vejledende for Folketingets Udvalg under Behandlingen af denne Sag.

Man har som sagt i Landstinget været lidt højt oppe. Jeg skal ikke paa ny karakterisere hvor højt, men kun sige, at vi i Modsætning hertil i Folketingets Udvalg har taget Sagen ganske jævnt. Det, der er sket henede, er, at der for Udvalget har foreligget et Andragende fra Overretssagfører Siesby som Repræsentant for vel Danmarks største Rederi, Det forenede Dampskibsselskab, der indeholdt en Række Ønsker, en Ønskeseddel, af hvilken man vil kunne finde en lille Del i Folketingsudvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1263—64. Disse Ønsker var af en saadan Natur, at Folketingsudvalget med Hensyn til det, der virkelig var Realiteter, kun kunde tænke sig at imødekomme Ønskerne paa eet eneste Punkt, det Punkt, der senere blev udformet i det Ændringsforslag, der blev vedtaget af Folketinget og nu er forkastet af Landstinget. Da vi altsaa ikke kunde imødekomme de andre Punkter, vilde vi gerne imødekomme i alt Fald dette ene, hvor der kunde være en Mulighed derfor. Vor Ændring gik altsaa ud paa at

begrænse Rederiernes Ansvar til 4,200 Kr., og det første, Udvalget forud har gjort under sine Overvejelser med Hensyn til denne Ændring, var simpelt hen med Lægmandsforstand at se paa den Konvention, om hvilken det her drejer sig. Landstinget har ment, at det Resultat, til hvilket vi naaede, var ufornuftigt eller stridende mod Fornuften, idet det var uforeneligt med Konventionen. Jeg skal derfor med den højtærede Formands Tilladelse opløse nogle faa Linier af denne Konvention. Artikel 4—4 siger: „Det overlades hvert enkelt Lands Lovgivning med Hensyn til denne Regres at fastsætte Rækkevidden og Virkningen af Kontraktbestemmelser eller Lovregler, der begrænser Redernes Ansvar overfor de ombordværende Personer“. Det vil altsaa ses, at der er to Forhold, der overlades til de enkelte Landes lovgivende Forsamlinger. De to Forhold er forbundne med et „eller“. Naar jeg springer det første over, lyder Bestemmelsen altsaa: „Det overlades hvert enkelt Lands Lovgivere med Hensyn til denne Regres at fastsætte Lovregler, der begrænser Redernes Ansvar overfor de ombordværende Personer“.

Det forekommer mig, at man ikke behøver at være hverken Jurist eller Overretssagfører eller Medlem af det høje Ting her oven over for at forstaa, at det efter dette maa være tilladeligt og forsvarligt at indsætte en Begrænsning for Redernes Ansvar. Men Folketingets Udvalg var saa beskedent, at det ingenlunde stoledede paa sin egen jævne Bedømmelse af dette Forhold, men tog alle de Forsigtighedsregler, det kunde. Vi henvendte os saaledes til Ministeren for Handel og Søfart; og jeg forudsætter, at Sagen i Ministeriet er blevet behandlet paa sædvanlig Maade. Resultatet blev, at den højtærede Minister har kunnet slutte sig til Forslaget. Vi gjorde dog ikke blot dette, men bad Ministeren om for Sikkerheds Skyld at spørge Danmarks delegerede paa den Kongres, der har formet Konventionen, og vi fik Svar paa denne Forespørgsel. Svaret foreligger i Betænkningen i Tillæg B, Spalte 1265—66, 1243—44 og 1247—48. Spalte 1265—66 siger Professor Grundtvig: „Det fremsatte Forslag er maaske ikke absolut uforeneligt med den afsluttede Konvention“, og saa kommer der en yderligere Udvikling. Men han siger altsaa, at det ikke er absolut uforeneligt, med andre Ord, at det kan ses som foreneligt med Konventionen. Men vi har et langt klarere Udtryk, naar vi paa Spalte 1243—44